

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 3. NOVEMBRA 1939.

ŠTEV. 8.

RAST AMERIŠKE CERKVE

V Združenih državah vlada razmerje »prijateljske ločitve« Cerkev od države. Katoličani morajo z lastnimi sredstvi vzdrževati bogoslužje, dušno pastirstvo in karitativno delo. Nihče jih pri tem ne ovira, toda nihče jim tudi ne pomaga.

KATOLIČANI — NAJMOČNEJŠA SKUPINA

Katoličani so zelo raztreseni med drugoverci. Izrazito katoliških mest ni, čisto katoliški okraji na deželi so pa zelo redki. Vendar pa so katoličani v 33 ameriških državah po številu med raznimi verami na prvem mestu. Katoliška Cerkev je v Združenih državah najmočnejša skupnost.

Sam predsednik Teodor Roosevelt (starejši) je l. 1910. ob neki priliki dejal: »Katoliška Cerkev je najbolj urejena sila sveta, ki je v svojem misijon-skem delovanju neprekosljiva.«

VPLIV NA PROTESTANTE

Protestanti in katoličani so se zelo zblížali. Saj so se ameriški anglikanci združili v neko »katoliško zvezo«, ki priznava nezmotljivost papeža, tridentin-sko veroizpoved, celibat duhovnikov in katoliške postne zapovedi.

VEDNO NOVE FARE

Vedno se morajo utanavljati nove fare. Treba pa je začeti z malim. Na zapadu vidimo mnogo le-senih cerkva in župnišč; stalne cerkve se pojavljajo šele v zadnjem času. Te so pa čisto moderno ureje-ne: imajo kurjavo, kavčukast tlak, ojačevalce v za-kristijah, radio v župniščih, omaro za časopise in knjižice pri cerkvenih vratih.

Med mnogimi časopisi, ki jih katoličani izdajajo, je najbolj razširjen »Obiskovalec«, ki ima 500.000 naročnikov, od katerih je 100.000 drugovercev.

MOČNA RAST CERKVE

Škof Geyer poroča:

V velikih farah so maše od zore do poldneva in vse so presenetljivo dobro obiskane. Često opravijo duhovniki v kaki župniji — od župnika pa do zad-njega pomožnega duhovnika — vsak po dve sv. maši.

Cerkveno življenje se je v kratkih desetletjih zelo dvignilo. Kar pomislimo: pred sto leti je bilo katoličanov le za eno petdesetino vseh prebivalcev. Leta 1923. jih je bilo že ena petina. Pred sto leti je

bilo katoličanov 100.000 in imeli so 50 duhovnikov in prav toliko cerkva. L. 1923. pa je že bilo 20 mili-jonov katoličanov, 14 nadškofov (med temi štirje kardinali), 101 škof in apostolski vikar, 17.300 svet-nih duhovnikov, 6500 redovnikov, 120 semenišč z 12.000 bogoslovci. Ameriški kolegij v Rimu je s svojimi 182 bogoslovci med vsemi inozemskimi naj-bolj obiskan.

Zelo številni so konvertiti. L. 1924. je bilo v Bal-timoru in Washingtonu nad 900 in v Bostonu nad 1000 konvertitov.

Vendar pa katoliško življenje v Ameriki kljub temu dvigu še vedno ni zgubilo svojega misijonske-ga značaja. To se kaže zlasti v cerkveni upravi. Tu ni nobenih stolnih kapituljev, vikarjev, beneficiatov. Vsi ti so s škofi vred dušni pastirji.

SKROMNI NADPASTIR

Škof Geyer pripoveduje o priprostosti ameriške-ga nadpastirja:

»Bilo je ob 10^h zvečer, ko sem potrkal na vrata. Odprl mi je preprosto oblečen mož. Imel sem ga za vratarja. Peljal me je v sobo in me vprašal, če kadim. »Sedaj ne.« — »Ali bi mogel videti ško-fa?« — »Jaz sem, kaj želite?« Predložil sem mu svoje papirje in ga prosil za priporočilo. Hitro ga je natipkal na stroj, zložno je kadil svojo pipico in mi ponudil cigareto.

Srečal sem celo župnike, ki niso imeli nobene gospodinje in ki so morali sami oskrbovati kuhinjo in gospodinjstvo.

Škof stanuje v »škofijskem dvorcu«, ki je prav tak kot sosednje hiše.

VLJUDNI STRAŽNIKI

Večina ameriških prometnih stražnikov je irske narodnosti. Do duhovnikov so izredno vljudni. V Newarku je škof Geyer videl, kako je prometni stražnik ustavil tovorni voz, da bi lahko duhovnik šel čez cesto.

Zanimivo je, da večina železniških družb daje duhovnikom znižano vozno.

PRISPEVKI VERNIKOV

Vse to vzdrževanje cerkva in župnišč, župnikov, plača šolskim sestram itd., se plačuje s prispevki ver-nikov. S prižnice razglasijo uspeh pobiranja in iz-datke. Tako se čuti vsak soodgovornega za denarno

stanje svoje fare. Tua res agitur: to je vsakemu verniku samo ob sebi umljivo.

PRISRČNO RAZMERJE DO LJUDSTVA

Ločitev Cerkve od države je v Ameriki dosegla

ravno nasprotno od tega, kar so socialistični in prostožidarski zagovorniki tega razmerja hoteli doseči v Franciji: pristrčno občevanje med Cerkvijo in ljudstvom.

Kako sodi angleški protestant o španski Cerkvi

OBRAMBA PROTI KLEVETAM

Vseučiliški profesor ms. Atkinson Peers je letos izdal knjigo »Španska duhovščina in redovniki«. V njej odločno brani tako oklevetani junaški narod, njegovo Cerkev in duhovnike.

Profesor je protestant, a je več let preživel v Španiji in španski narod iskreno vzljubil. Zelo ga je bolelo, ker so protestantski cerkveni voditelji bili tako sovražno razpoloženi nasproti katoličanom in držali s komunisti.

BOGASTVO CERKVE — PRAZNA BAJKA

Na podlagi statističnih dokumentov dokazuje, kakšna bajka je, pripovedovati o velikanskih posestvih in gospodarskih podjetjih, ki jih je baje imela duhovščina.

Ko primerja plače višje angleške duhovščine z dohodki špan-

ske, jasno dokaže, da imajo angleški dostojanstveniki veliko večje dohodke ko španski.

O redovnikih piše, da so s sredstvi, ki so jih imeli na razpolago, zelo veliko naredili, tako na šolskem, vzgojnem in karitativnem področju.

ČAST ŠPANSKI CERKVI !

»Mi Angleži,« piše, »se moramo hudo sramovati, da so nekateri naši vodilni možje zavzeli tako nesrečno stališče v španski vojni. Jaz, ki tamkajšnjo Cerkev dobro poznam, nisem nikoli tajil njenih napak in slabosti. Danes pa moramo biti edini v brambi njene časti; zakaj zvesto se je borila za Boga in krščansko resnico. Zela je pa za svojo vztrajnost, stanovitnost in pogum to, kar je Gospod Bog sam obljubil svojim zvestim: sovraštvo in preganjanje.«

Izpovedi dijaka komuniste

Na letošnjem tečaju hrvatskega katoliškega dijaštva je bil — kakor poroča letošnja 1. številka »Luč« — tretji dan zborovanja posvečen zlasti preučevanju komunističnega dela na srednjih šolah.

Kot najbolj zanimiva točka o komunistični taktiki na naših šolah je bil referat nekega dijaka — bivšega komuniste: »Kako sem doživel dijaški komunizem?«

KAKO JE PRIŠEL MED KOMUNISTE

Ko je pred par leti val štrajkov zajel Evropo, je tudi ena od hrvatskih šol pristopila k tem štrajkom. Znano je, da so bili začetniki tega štrajka komunisti iz Zagreba. Bivši komunist pripoveduje o načinu, kako so ga uvedli v družbo. Ponoči so voditelji na tajen in ustrašovalen način silili svoje tovariše, ki do takrat še niso nič hudega slutili, naj pristopijo k njim. Pozneje je dotični dijak prišel v Zagreb, kjer je bil sprejet v »komunistični krožek«.

NAČRT ZA PRIDOBIVANJE NOVIH KOMUNISTOV

Tam je dobival točne instrukcije za »osvajanje« novih tovarišev. Načrt se deli na več etap:

1. S tovarišem, ki še koleba, je najprej treba skleniti prijateljstvo.
2. Navdušiti ga je treba za pacifizem.
3. Počasi se naj preide na rušenje nacionalizma; pri tem se berejo »lažji pisci«: Remarque in Hašek.
4. Svojo žrtev je treba utrditi v internacionalizmu, ki je osnova komunističnega nauka. Lahko se preide na branje Gorkega, Dostojevskega in Zolaja, Krleža i. dr.
5. Za tem je treba razviti v celoti Marksov nauk. Pri tem pridejo tudi razgovori o svobodni ljubezni.
6. Nadaljnji postopki bi bili: Pridobivanje mladeničev s pomočjo kolegic komunistk, ustanavljanje krožkov, organiziranje celic, osvojitve gimnazijskih literarnih društev, napolnitev šolske in društvene knjižnice z »rdečimi« knjigami.

Verska kriza med študira- joče ameriško mladino

O verski krizi ameriške študira-joče mladine podaja dr. Robert Wieset, profesor na De Sales Collegeu v Toledu, v tedniku »America« sledečo sliko:

Na eni izmed naših najboljših državnih univerz je sedaj 90 akademikov, ki se v naravoslovnem oddelku pripravljajo za doktorat iz filozofije. Po nekaj letih bodo že učili po srednjih in visokih šolah prirodoslovstva. Teh 90 akademikov, ki je prišlo iz najrazličnejših krajev Unije, nam podaja nazorno sliko o verskem in svetovnonazornem stanju, ki velja za večino naših državnih visokih šol. To niso nobeni kristjani, če smatramo za kristjane ljudi, ki verujejo, da je Jezus sin božji. Razdelimo jih lahko na tri skupine.

V prvi skupini je razmeroma pičlo število tistih, ki verujejo na zelo nedoločen način v najvišje bitje, v prvi vzrok sveta. Po svetovnem nazoru so teozofi, po svojem moralnem zadržanju pa humanitarci.

Druga skupina — tej pripada velika večina — sploh nima nobenega odgovora na zadnja vprašanja življenja. Ti so neverni in za vsako logično dokazovanje nedostopni.

Mogoče dopuščajo možnost, da je nekeje onkraj prostora in časa kako višje bitje, a mislijo, da ga znanost ne bi mogla izslediti. Vsekakor pa tudi če bi bilo, ne bi bilo v nobeni živi zvezi s posameznim človekom. Njihova нравna načela so po večini čudna zmes frimasonskega človekoljubja in ostankov krščanstva.

Najmanjšo, toda najbojeviteljšo skupino tvorijo ateisti. Njim je molekula najvišje in zadnje, večna izprememba edino spoznatni naravni zakon. Popolnoma so prepričani, da ni nobenega nadsvetovnega Boga.

Poleg teh treh skupin jih je samo še malo, ki verujejo v osebnega Boga in v Kristusovo božanstvo. Toda tudi za marsikatero od teh tvorita znanost in vera dva ločena kroga v njihovem življenju. Ne najdejo harmonije med vero in življenjem.

Najbolj žalostno pri teh razmerah je pa dejstvo, da ti mladi ljudje prav nič ne vedo, kaj so izgubili.

Žive v družbi, ki je še do nedavna bila krščanska, in životarijo ob ostankih krščanskih tradicij.

Družba za širjenje vere hoče povedati vsem in vsakemu verniku posebej, da so dolžni sodelovati pri velikem misijonskem delu.

Pij XI., 9. maja 1936.

Rdeča vojska na Poljskem

Dve resnični zgodbi

Poljski tovarnar, ki je skozi Romunijo pribežal v Jugoslavijo, je pripovedoval tole:

Zjutraj ob petih se zbudim. Iz postelje me je vrglo ropotanje sovjetskih tankov, ki so prihajali na tovarniško dvorišče. Bilo jih je cel oddelek.

Kmalu prideta v stanovanje dva častnika, poveljnik in njegov pomočnik.

Spoznal sem takoj, da sta iz delavskih vrst. Preklinjala sta kot cigana in se nista prav nič zmenila, da ju mora poslušati tudi moja žena.

Ali bila sta prijazna fanta. Sedli smo k zajtrku. Kave nista marala, pač pa sta se pridno zalivala z vodo.

Po zajtrku ju vprašam: »Kaj je boljše zame: ali naj čakam ali naj zbežim?«

Poveljnik odvrne: »Jaz Vam ne bom nič žalega storil. Toda za nami pridejo specialni oddelki, ki bodo čistili. Težko je reči, kaj bodo naredili z vami. Lahko vas takoj ubijejo, morejo vas pa tudi kakšne dve leti vlačiti po koncentracijskih taboriščih, ali nazadnje vam smrt ne odide.«

Ko sta začela piti, sta najprej nazdravila Stalinu. Ko ju je pa vodka malo ogrela, sta začela vse vprek zabavljati čez oblast, ki ljudstvu ne privošč, da bi živel.

Končno mi poveljnik pravi: »Jaz sedaj ne vidim nič, se vleže na divan in zaspi.«

Ko mi je tako namignil, naj hitro odnesem pete, napolnim kovčge, poberem dragocenosti in zbežim v Romunijo in od tam v Jugoslavijo. In sedaj sem tu pri vas.

Tako je pripovedoval poljski tovarnar.

Podobno se je godilo bivšemu carskemu oficirju. Ob začetku revolu-

cije se je boril proti boljševikom na strani belih. Potem je vstopil v poljsko armado in se je sedaj boril proti rdečim, ki so prodirali v Galicijo. Dobil je udarec po glavi in omedlel. Ko se osvesti, vidi, da so rdeči že gospodarji v kraju.

Skuša se vtihotapiti med druge ujetnike. Tam ga ne bodo tako lahko spoznali, da je Rus. Ali ne posreči se mu. Neki rdeči oficir ga nagovori in brž spozna, da je Rus. Ker ne more tajiti, prizna, da je Rus iz nekdanje bele armade.

Tedaj je doživel nekaj, kar mu je tudi rešilo življenje.

»Ali poznate Čon (Čast osobovo naznačenija),« ga vpraša sovjetski častnik. »Ti gredo za nami in imajo nalogo, da očistijo in boljšivizirajo te kraje. Zvedeli bodo, kdo ste, in gotovo vas bodo ubili. Če vam je življenje drago, takoj bežite!«

Rdeči častnik mu še pomaga, da pride skozi sovjetske čete, in skozi Romunijo se je srečno pretolkel v Jugoslavijo.

Ti dve sliki nam očitno pričata, kako na slabih nogah stoji boljševiški režim. Majhno število fanatičnih komunistov z nečloveškim nasiljem vlada velikanski ruski zemlji in uklepa v jeklenih okovih ruski narod. Toda osvojili si ni niti armade, ki naj bi bila največja opora režima. Ljudje ubogajo, kadar morajo. Kjer pa morejo, pa takoj pokažejo svoj pravi obraz.

Število misijonarjev raste

Število misijonarjev v zadnjih 12 letih v Irski kaže nad vse veliko naraščanje. Narastek znaša v letih od 1927. do 1938. na Irskem 200%, v Italiji 85%, na Holandskem 50% in v Belgiji 35%.

*

Svobodne volitve in komedija

Kakor beremo v dnevnem časopisu, so »sovjetci« v krajih, ki so jih ugrabili Poljski, izvedli »svobodne« volitve. O »svobodni« odločitvi volilcev pač nihče ne dvomi in zato tudi ne o izidu.

Ko so bile pred leti volitve, je bilo v Moskvi nalepljenih mnogo volilnih plakatov s približno tole vsebino:

VOLITE STALINA

ljudomilega prijatelja delovnega ljudstva.

VOLITVE SO SVOBODNE!
Živela demokracija!

Na nekem kiosku pa je bil tik pod tem nalepljen reklamni lepak nekega kina:

SIJAJNA KOMEDIJA!!!

Bombe smeha!
Dnevno novi programi!

Ljudje, ki so to brali, so se muzali, češ saj to je en sam plakat.

Med svojimi

Star žid sedi v vlaku. Sopotnik ga vpraša:

»Čemu pa potujete v Moskvo? Po trgovskih opravkih?«

»Ne! Kaj pa mislite?!«

»Morda pa želite vstopiti v službo v kakem uradu?«

»Ah, ne! Saj sem že prestar. Imam že 83 let!«

»Čemu pa potem potujete v Moskvo?«

»Da bi umrl med svojimi!«

Nova velika cerkev v Rimu

Sv. oče je odredil, da se v Rimu, na zemljišču, kjer se bo l. 1942, vršila svetovna razstava, zgradi velika cerkev. Pobudo za gradnjo cerkve, ki bi pozneje bila versko središče nove mestne četrti, ki bo nastala na kraju razstave, je dal Mussolini sam. Družina italijanskega kralja je darovala cerkvi 6 velikih oken iz barvanega stekla. Cerkev bo po želji pokojnega Pija XI. posvečena sv. Petru.

Naklade velikih časopisov

En sam pogled na ogromne naklade nekaterih svetovnih dnevnikov nam jasno pokaže, kakšna velisila je danes časopis.

ANGLIJA:

- »Daily Mail« — 2,000.000 dnevno,
- »Daily Telegraph« — 1,500.000 dnevno,
- »Daily Express« — 1,500.000 dnevno,
- »Daily Mirror« — 1,200.000 dnevno,
- »Daily Sketch« — 1,200.000 dnevno.

Najplivnejši angleški časopis »Times« izhaja samo v 185.000 izvodih. — »News of the World«, največji angleški tednik, pa je razširjen v 3,500.000 izvodih.

FRANCIJA:

- »Le Petit Parisien« — 1,400.000 čez teden,
- »Le Petit Parisien« — 2.000.000 v nedeljo,
- »Le Journal« — 1,200.000,
- »La Croix« — 750.000—1,000.000.

»La Croix« je poleg holandskega dnevnika »Maasbode« edini katoliški list na svetu, ki ga moremo prištevati med velike dnevnikove.

ZDRUŽENE DRŽAVE:

- »Daily News« (New York) — 1,300.000,
- »Chicago Daily Tribune« — 1,040.000.

Protikomunistična razstava v Zagrebu

Casopis »Život« je v 7. številki prinesel pod tem naslovom vtise s protikomunistične razstave v Zagrebu. Ker je članek tudi za nas izredno važnosti, ga prinašamo.

Protikomunistična razstava v Zagrebu od 3.—18. avg. v zagrebškem Umetniškem paviljonu je bila ena od najbolj pomembnih prireditev te vrste v zadnjem času. Kljub vsem tehničnim nedostatom, ki jih pa dovolj opraviči pomanjkanje časa za organizacijo, je razstava dosegla velik uspeh. Razstavo je omenil tudi »Osservatore Romano« 26. septembra 1939.

ŠPANSKI RDEČI TISK

V osrednjem prostoru umetniškega paviljona je bila nameščena v glavnem španska rdeča propaganda. Videli smo velike plakate za navduševanje mas, obilen perodičen tisk mešanih in mednarodnih brigad, propagandne brošure, strokovne vojaške liste.

Eno celo steno je zavzemala slika ogromnega komunističnega leva, začelnika propada in ruševin, — na nasprotni steni je pa bil enostaven toda okusen epitafij v čast španskim mučnikom, žrtvam brezbožnega komunizma.

V desnem prostoru je bil razstavljen ruski brezbožniški propagandni material (lepaki, letaki, brošure, časopisi), a vzporedno s tem fotografije o divjanju rdečih: fotografije opustošenih cerkev, pogorelih samostanov, iznakaženih kipov, ubitih duhovnikov in laikov.

TISK »LJUDSKE FRONTE«

Levo krilo razstave je bilo opremljeno v glavnem s španskim propagandnim materialom, deloma pa tu-

di z mednarodnim tiskom Ljudske fronte in z lepo zbirko fotografij o delu španske Čeke: proslule celice in priprave za mučenje.

Med brigadnimi časopisi je bil eden tudi s tekstom v »jugoslovenskem jeziku«.

VEČINA OBČINSTVA — FILOKOMUNISTI

Ta razstava pa ni važna toliko zaradi sicer izredno zanimivega materiala, kolikor zaradi dejstva, da je velika večina občinstva bila filokomunistično nastrojena.

Razstava je pokazala, da je v Zagrebu mnogo ljudi, ki simpatizirajo s komunizmom. Ne smemo imenovati komuniste vse tiste, ki se upravičeno upirajo socialnim krivicam, — to moramo lojalno priznati, toda z druge strani ne smemo biti naivni in imeti za komuniste le onega, ki se nam legitimira z izkaznico komunistične stranke. Med tema dvema skrajnostima so pa še tretji, ki niso izraziti komunisti ali sploh še niso komunisti, pač pa so močno pod komunističnim vplivom in zato komunizmu nevede in nehote pomagajo.

Tistemu, ki si je od blizu ogledal razstavo in publiko, se je nudilo dovolj prilike za tako presojanje.

RAZNI RDEČI TIPI

Pomembno je bilo to, da je število obiskovalcev naraščalo z vsakim dnem in da je bilo očito, da vršijo propagando za razstavo sami komunisti. Bili so poedinci, ki so z raznimi skupinami prišli tudi po večkrat. Bili so nekateri, ki so po cele ure prebili na razstavi ter si beležili.

Res je, to je treba priznati, da je razstava za vsakega, ki se za komunizem iz katerih koli razlogov zanima, imela veliko vrednost, zlasti za same komuniste, ki do takega materiala zelo težko pridejo, in mu, v kolikor pridejo, ne morejo zaradi propagande dati širši javni značaj.

Bili so izkušeni »udarniki«, ki so previdno molčali in se umikali debatam, ki bi jih mogle izdati. To so bili »ta pravi«. Bili so pa tudi taki, ki so namerno iskali debate z onimi, ki so na razstavi razlagali. Debatirali so disciplinirano in mirno, a trdovratno in s tipljnim izrazoslovjem, ki ga nahajamo v nelegalnem komunističnem tisku. Ti tovariši so se umikali bučnim debatam.

Drugi so zopet iskali večje skupne poslušalcev in so opletali z obrabljenimi frazami in z raznimi cenjenimi šlagerji. Ti že niso bili »ta pravi«, ampak bolj naivni, zapeljani ljudje, ki so v svoji borbi proti socialni krivici, vrgli pogled na le-to, na videz najenostavnejšo rešitev.

DELAVCI IN SALONKOMUNISTI

Zanimivo je dejstvo, da so ti ljudje bili iz vseh družabnih slojev in da so prevladovali delavci. Bilo je tudi mnogo »materjev«, komunistov-teoretikov, po večini dijakov in dijakinj (mnogim je lice izdajalo rasno pripadnost), dobro oblečenih in hranjenih, ki so z velikim patosom govorili o izkoriščanju proletariata in o kolektivizaciji kapitala.

Prišlo je na razstavo tudi nekaj nacionalno zavedne mladine, ki se je tu in tam spustila v debato z rdečimi, toda glavni del borbe so morali zdržati prireditelji razstave.

V celoti je razstava mogla mnogim odpreti oči. Pokazati je mogla, da so pred nami krvavo aktualni problemi, ki so zapleteni in hočejo rešitve. Pokazati pa tudi to, da dober del krivde zaradi zaostrenosti teh problemov leži na — nas samih.

TAKO UMIRA KATOLIČAN

José Antonio Primo de Rivera, sin generala Primo de Rivera, je bil od rdečih ujet in obsojen na smrt. Zapustil pa je tole oporoko, ko je še sedel v ječi mesta Alicante.

»Obsojen sem na smrt. Ne bojim se je, le to prosim Boga, da bi do zadnjega diha ohranil to bogovdanost, s katero gledam zdaj smrti v oči, če ne bom nikoli več svoboden. In to si želim, da me večni Sodnik ne bo sodil po mojih zaslugah, marveč po svojem neskončnem usmiljenju.

Daj Bog, da bo moja kri zadnja, ki bo prelita v državljanski vojski. Vsemogočnega prosim, naj dá mojemu dragemu narodu mir in pravičnost. Naj sprejme Gospod moje žrtev in v spravo za to, kar je bilo v meni slabega.

Odpuščam iz srca vsem brez izjeme, naj so mi naredili katero koli krivico ali me kakor koli žalili. Prosim pa tudi vse, ki sem jih kdaj razžalil, naj mi odpuste.

Želim, da me pokopljete po obredu rimsko katoliške Cerkve, ker sem njen ud, v posvečeni zemlji. Na grob pa postavite znamenje sv. križa, znamenje zmage in posmrtnega življenja.

Iz »slovanske« Sovjetije

»No povejte mi, koliko je židov v komunistični stranki?«

»Približno 60%!«

»In ostalih 40%?«

»To so pa židinj!«

»Posnemajte ga!«

Ko je Lenin umrl, je izdala komunistična stranka med drugim sledeč dvoumen proglas:

»Lenin, naša dika, je umrl! Voditelji stranke, posnemajte ga!«

Sovjetska cenzura

Božji volek se v ruščini naziva »božja korovka« (božja kravica). V neki knjigi je sovjetski cenzor opazil stavek: »Skozi okno je priletel božji volek«. Božji? — se je ustavilo strogo cenzorjevo pero. Ali nismo Boga že vrgli z neba. Čemu torej božji volek. In črtal je besedo »božji«, tako da je ostal stavek:

»Skozi okno je priletela kravica.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).